

Sorin Gheorghiu

**Aventuri din Regatul Poveștilor.
Ochiul lui Horus**

Editura Andreas

Fetiței mele, Amalia,
care mi-a transformat
viața într-o poveste.

Șorin Gheorghiu

Aventuri
din Regatul Poveștilor
OCHIUL LUI HORUS

Editura Andreas

CAPITOLUL I

Indiferent ce formulă aş fi folosit, dragă cititorule, precum „A fost odată, ca niciodată” sau „Dacă nu se întâmpla, nu se povestea”, pot să te asigur că povestea minunată, pe care ți-o voi relata în paginile următoare, s-a întâmplat cu adevărat. Personajele ei sunt reale, așa cum reali suntem și noi, eu și cu tine. Apoi, la sfârșitul ei, dacă nu-ți va plăcea, asta nu cred că va fi vina mea, căci vorba aceea, gusturile nu se discută. Eu nu am făcut altceva, decât s-o prezint întocmai așa cum am auzit-o la rândul meu de la o persoană foarte serioasă, al cărei nume i-am promis că nu o să-l dezvălui.

În istorisirea mea e vorba despre doi frați, scriitori de profesie, care trăiau într-un orașel de provincie, situat la poalele munților. Cei doi s-au mutat în acea mică localitate, părăsind fără regrete o capitală supraaglomerată și foarte poluată. Au făcut acest lucru pentru a scăpa de tumultul vieții cotidiene ce nu era propice actului de creație, găsind acolo o adevărată oază de liniște.

Casa lor era departe de centrul vechi, la marginea orașelului, taman unde începea pădurea cea deasă și verde tot timpul anului. Ea nu se găsea în calea turiștilor care străbăteau ținutul vestit pentru frumusețile naturii. Nici castelul locuit cândva de măreții regi ai țării nu se afla mai aproape. În acest fel, eroii noștri nu erau deranjați de forfota continuă a excursioniștilor ce vizitau acele locuri de legendă.

Cei doi aveau o meserie destul de frumoasă, demnă de invidiat. Ei scriau împreună cărți încântătoare pentru copii. Primul dintre ei, Model, era slab și deșirat, sfătos nevoie mare și mai calm de felul lui. El venea, de regulă, cu subiectul

cărții pe care mai apoi îl dezvoltă Dodel. Acesta din urmă era un bărbat chel și rotofei, cam lacom la mâncare, impulsiv și fudul nevoie mare. Ambii frați aveau cam la vreo patruzeci de ani, erau necăsătoriți și fără de copii, deoarece viața le era dedicată numai scrisului.

Trebuie amintit aici că de treburile casei lor se ocupa o menajeră în vârstă, însă în putere. Doamna Vica făcea de toate, se ducea la piață, deretica, spăla rufe, călca și gătea, astfel încât scriitorii să nu ducă lipsă de nimic și să-și poată îndeplini cu succes menirea creatoare.

După cum bine ți-ai dat seama, eroii noștri erau comozi din fire. Ei ieșeau din casă numai atunci când își plimbau câinele labrador, pe Cartof. Acesta fusese poreclit așa pentru că-i plăceau tare mult cartofii prăjiți. Pot spune fără să greșesc că o promenadă ca asta era întotdeauna un spectacol de neuitat pentru trecători. Frații nu se puteau abține să discute pe drum despre paragrafe din cărțile lor, să dialogheze ca personajele lor închipuite. Pe urmă se maimuțureau precum clovnii, topăiau ca loviți de streche și se învârteau ca titirezul. Cântau fragmente de operă și dansau menuet, ținându-se de mână. Și, de multe ori, ajunși în felul acesta în dreptul porții lor, își dădeau seama cu îngrijorare că l-au pierdut pe bietul Cartof cine știe pe unde și asta pentru că animaluțul se plimba liber, fără nicio lesă. Noroc că micul patrușed avea un simț al supraviețuirii foarte dezvoltat și venea singur înapoi, altfel nu se știe ce s-ar fi ales de el cu așa stăpâni cam aiuriți de felul lor.

Toate bune și frumoase, viața lor ar fi decurs ca întotdeauna tihnită și destul de îndestulată, dacă nu s-ar fi întâmplat o adevărată tragedie. Căci este o mare nenorocire pentru un creator să-și piardă inspirația cea de toate zilele. Orișicât s-ar fi chinuit, orișicât ar fi stat cu picioarele în apă rece, cum se zice, în capul lor fluiera vântul zburdalnic. Nu apărea nicio idee cât de mică pe care s-o dezvolte mai apoi. Niciun gând salvator nu-i lumina, să le aducă liniștea atât de dorită. Spaima

de un viitor incert nu le mai dădea pace. Dacă nu publicau cărți, nu mai aveau venituri și fără de venituri, nu puteau trăi.

Spectrul acesta teribil îi îngrijora peste măsură. Ei nu știau cum ar fi să nu ai bani de lemne și în casă temperatura să scadă aproape de zero grade. Sau habar nu aveau cum ar fi să nu mai curgă nimic la chiuvetă și să cari apă cu găleata de la micul izvor din pădure. Ori să se întrerupă curentul electric și să te forțezi să citești la lumina slabă a lumânărilor, ca în Evul Mediu și asta numai dacă îți mai rămânea prin buzunare câte ceva mărunțiș pentru a le cumpăra. Mai mult ca sigur că și tu cunoști următorul adevăr: aproape orice lucru pe lumea asta are un preț anume și trebuie achiziționat. Poți să trăiești fără televizor, fără radio sau fără mobil și internet? Ce s-ar fi făcut ei fără Google, aplicația care le clarifica atâtea nelămuriri? Sau mai rău, să nu aibă bani pentru mâncare și să le ghiorăie mațele fără încetare, ca o muzică sinistră, interioară. Sau să trăiască fără îndemânarea doamnei Vica, asta chiar ar fi fost o catastrofă de neconceput, căci, după cum spune poetul, dacă Vica nu e, nimic nu e.

Și astfel, din vorbă în vorbă, deoarece după cum ai observat lesne, cititorule, mie îmi cam place să clevetesc vrute și nevrute, ajungem și la ziua fatidică. E ziua când a început totul și destinul implacabil nu a mai putut fi oprit din drumul său.

Într-o dimineață cam mohorâtă de primăvară târzie, cu un cer înnorat de parcă ar fi fost toamnă, Dodel coborî, încă somnoros, la sufrageria de la parter. Dorea să-și bea cafeaua pregătită de menajera lor cea harnică. Avea cearcăne la ochi și era cam morocănos din cauza lipsei de somn, pentru că grițile pe care tocmai le-am pomenit nu îl lăsau să se odihnească și-i provocau insomniile îndelungate, fără de leac. Și culmea impertinenței, îl găsi pe frate-su așezat deja la masă, cu o expresie foarte veselă pe chip, de parcă rezolvase problema lor stringentă.

Acest lucru îl enervă la culme și porni să țipe la el:

– Nu înțeleg de ce te distrezi așa de bine și cum de ai atâta bună dispoziție, ca și cum ți-ai fi pierdut mințile! Nu-ți pasă că în curând nu o să mai putem plăti taxele, precum o face orice cetățean care se respectă? O să ne fie scoasă casa la vânzare și o să fim aruncați în stradă, să trăim prin tufișuri! Cine știe, poate ți-o plăcea viața de pustnic, să locuiești printr-o vagăună ascunsă în munte, să supraviețuiești doar cu apă și cu zmeură și să meditezi toată ziua la filozofia vieții!

Și pentru că celălalt nu-i răspunse, așa cum se cuvenea de altfel, ba, culmea obrăzniciei, continuă să se hlizească ca un mare zevzec ce era, îi făcu semn cu degetul arătător la tâmplă și se prăbuși sfârșit pe un scaun din apropiere. Sorbi o picătură din licoarea maronie, sperând ca ea să-i dea puteri să meargă mai departe.

– Poate că am găsit o soluție pentru problema noastră, catadicsi într-un târziu Model să-i vorbească. Cred că totul va fi bine pentru noi, va veni soarele și pe strada noastră.

La auzul acestor cuvinte, Dodel se învioră subit, sângele îi reveni în obraji și parcă și cearcănele acelea grozave se mai estompară întrucâtva. Nu se putu abține să nu-l descoasă pe cel pe care cu numai câteva clipe în urmă îl dojenea cu atâta asprime:

– Spune odată ce soluție ai, nu mă mai perpelii ca micul ce sfârâie pe grătar.

Însă Model se mulțumi să mustăcească, întârziind să-l lămurească cu ceva.

– Apoi, dacă totul va merge bine... începu el și se opri.

– Dacă totul va merge bine... repetă celălalt, pierzându-și răbdarea pe care în general nu o prea avea.

– ... vom putea primi bani și de mici și de cârnați și de vin și de prăjituri și de...

Și nu mai putu continua, înghiți în sec și își mângâie semnificativ burta în care ar fi putut încăpea toate aceste bunătăți, de-a valma.

Cuprins de o fericire fără seamăn, Dodel bătu din palme ca un apucat. Însă se potoli pe dată, i se părea că totul era cusut cu ață albă. De aceea nu se putu abține să întrebe:

– Și cum crezi tu că ne va reveni inspirația? Se va întoarce pur și simplu la noi, ca o fiică rătăcitoare? Oare cum vom putea reîncepe să scriem zi și noapte, așa cum o făceam până de curând?

– Păi nu va mai fi nevoie să ne stoarcem creierii în căutarea ideilor. Nu vom face altceva decât să așteptăm.

– Ce să așteptăm? se burzului la el frate-su. Să cadă para mălăiață din pom și noi să stăm sub el cu gurile deschise ca niște nătăfleți ce suntem? Vorbești cam în dodii și nu înțeleg nimic!

– Să așteptăm să fim contactați de cineva. Vom da un anunț pe internet precum că noi căutăm personaje de poveste. Vom lua legătura cu cei care doresc să ne împărtășească din experiența lor de viață. Dacă vom considera că este ceva interesant, care merită a fi relatat cititorilor, îl vom așterne fără doar și poate pe hârtie.

Dodel sări în sus de bucurie:

– Pții, drace, știi că nu e rea ideea, s-ar putea ca ea să meargă. Și atunci ne vom apuca din nou de treabă, vom avea succes cu carul, banii ne vor umple buzunarele. Vom da interviuri fără număr, vom fi chemați la prezentări de carte unde nu vom sufla o vorbă despre acest anunț, doar nu suntem așa de proști să o facem. Toate meritele vor fi ca și ale noastre. Vom sărbători realizările cu chefuri strașnice, așa cum o făceam odinioară, când eram mai tineri.

– Păi nici acum nu suntem așa de ramoliți, îndrăzni Model să protesteze.

– Era doar o vorbă spusă într-o doară, uită-te la noi ce tineri suntem.

Și, ca la un semn nevăzut, frații se ridicară concomitent de la locurile lor și se porniră să lălăie o melodie celebră care

lor le plăcea atât de mult, în timp ce dansau prin încăpere, ținându-se de mână:

„Tânăr vreau mereu să fiu

Să trăiesc așa cum știu

Ca la douăzeci de ani, fără griji și fără bani.”¹

Nu se poate descrie distracție mai mare pentru Cartof. Se înființă și el, să ia parte la veselia generală. Și manifestarea aceasta de bucurie fu întreruptă numai de apariția intempestivă a doamnei Vica. Săraca de ea nu înțelegea cu niciun chip motivul acestui comportament nesăbuit. Stătea în prag și clătina din cap, în semn de nemulțumire. Purta un șorț imens la brâu, plin de pete de bulion și în mâna dreaptă strângea un polonic cu care tocmai ce amestecase ciorba dintr-o cratiță uriașă.

Frații se reasezară rușinați la masă și nu dădură vreo explicație pentru ieșirea lor exuberantă. Și ce ar fi putut spune, că au luat-o razna? Femeia ridică din umeri și se întoarse la locul ei de muncă în bucătărie, printre oale aburinde și tigăi fumegânde, unde era împărăția ei.

Zis și făcut. Anunțul fu postat fără zăbavă pe internet și nu le mai rămase altceva de realizat, decât să aștepte un răspuns pe măsură. Însă așteptarea aceasta se dovedi destul de îndelungată și chinuitoare. Trecură zile întregi în care speranța se spulberă ca un fuior de fum. Apoi urmă resemnarea nemiloasă, pentru că nimeni nu catadicsi să-i contacteze.

Într-una din zile, când nici nu se mai gândeau la anunțul lor nefericit, uitând cu desăvârșire de el, sună cineva la poartă. Se uitară pe geam și văzură în dreptul casei lor o femeie de o frumusețe răpitoare, cum numai în basme poți afla. Apăsară amândoi pe butonul interfonului cu degetele puse unul peste altul pe el, cum apucase fiecare să acționeze în graba lui nemăsurată. Întrebară într-un glas cine îi caută, crezând fără

¹ Fragment din cântecul „Tânăr vreau mereu să fiu” al formației de rock/pop Voltaj. (n.a.)

doar și poate că e vorba de o eroare umană. La domiciliul lor nu apăruse niciodată vreo persoană de sex feminin, în afară de doamna Vica și de poștărița Ileana, cea care le aducea poșta cotidiană, darămite o ființă atât de fermecătoare ca aceasta.

– În legătură cu anunțul, spuse străina.

Deci nu era vorba nicicum de o greșeală. Și să vezi atunci îmbulzeală care să ajungă primul la ușă, s-o întâmpine pe Cosânzeană. Se împiedică și căzură la intrare, unul peste altul. Se ridicară mai apoi cu greutate și încercară în zadar să-și aranjeze ținuta dezordonată, privindu-se în oglinda atârnată de perete. Asta era o misiune imposibilă pentru niște persoane așa de distrase. Hainele stăteau pe ei ca pe gard, cum se zice. Nasturii erau închiși alandala, unul hâis și altul cea. Cămășile le ieșeau din pantalonii lălâi și șifonați, iar șireturile atârnav, neîncheiate, din pantofi. Nu mai punem la socoteală că doar câte un picior era încălțat cu un ciorap vechi, deșirat și cam decolorat de la atâta spălat.

Și, deși în clipa aceea arătau așa de urât, nu zăboviră să iasă până în curte și să deschidă poarta larg, să intre musafira. Asta după ce abia nimeriră să bage cheia în broasca ce parcă se muta de colo, colo. Mâinile le tremurau îngrozitor, dovadă a emoției nefirești ce-i cuprinsese în acele clipe.

Necunoscuta îi urmă, pășind cu grație pe aleea din grădină și zâmbind ștregărește. Ea încercă cu greu să-și reprime hohotul de râs, atunci când cei doi frați se împiedică de trepte și căzură în fața ușii de la intrare, cât erau de lungi.

Ajunsa în sufragerie și poftită fiind să ia un loc pe scaun, musafira încercă să se facă comodă. După care așteptă ca scriitorii să se liniștească întrucâtva. Ei păreau a fi foarte surescitiți, dădeau haotic din mâini și nu se puteau controla nicicum.

Doamna Vica apăru și ea, uimită peste poate de o asemenea prezență. I se părea de domeniul științifico-fantasticului ca acea zână să-i viziteze pe angajatorii ei.

– Un ceai, o cafea, un suc? întrebă ea, holbându-se de-a dreptul la frumusețea aceea divină.

Și nu am de ce să o critic, căci închipuie-ți și tu o femeie superbă, cu un păr lung până la șolduri, negru ca pana corbului, cu niște ochi imenși, albaștri ca marea cea nemărginită, umbriți de gene lungi, de odaliscă. Și corpul ei părea tras ca prin inel, iar pielea sedefie te ducea cu gândul la un tablou al lui Rafael.

– Nu vă deranjați, doamnă, spuse femeia cu un glas încântător, de parcă ciripea, nu altceva. Poate doar un ceai de fructe de pădure, dacă aveți cumva.

Menajera se conformă și plecă de îndată la bucătărie, să pregătească cele cerute.

– Eu nu înțeleg un lucru, începu Model cu timiditate și se înroși până în vârful urechilor, mirat și el de o asemenea îndrăzneală.

– Vă ascult, domnule...

– Eu sunt Model, iar acesta este fratele meu, Dodel.

– Încântată de cunoștință.

– Asemenea, se bâlbâi scriitorul. Totuși, nu pricep în ruptul capului cum ați dat de noi. În anunț nu era precizată adresa noastră.

La auzul întrebării, femeia zâmbi cu subînțeles și se mulțumi doar să-și savureze pe îndelete ceaiul aburind, adus de doamna Vica. În cameră se instală o tăcere foarte stânjenitoare pentru cei doi autori.

Frații se foiră nerăbdători pe scaune. În sfârșit, după o oarecare timp ce păru a fi o veșnicie, necunoscuta începu să glăsuiască molcom, de parcă depăna o snoavă. Sublinia unele cuvinte printr-o tonalitate ușor crescută, ca și când ar fi dorit să le dea o anumită importanță.

– Mă numesc... Caliope, zise ea.

Frații se uitară unul la altul întrebători.

– Da, și? glăsui Dodel, mândru că participa și el la conversația cu acea frumusețe răpitoare.